

andre Lande sulte Børnene ogsaa, og det forekommer mig derfor ikke, at man skal tage andre Lande til Eksempel, men at man skal søge at afhjælpe den Nød og de Mangler, der ere herhjemme, selv om de ogsaa findes i lige saa høj Grad andre Steder. Det forekommer mig, at det vilde være den største Ære for vort lille Land, om det kunde blive det første i Europa eller maaske i hele Verden, der kunde sige: Paa vore kommunale Skolebænke sidder ikke længere noget sultent Skolebarn.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Det foreliggende Lovforslag er jo bekendt her fra tidligere Tid, og jeg skal derfor ikke opholde mig ret længe ved det. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, hvad ogsaa Ordføreren for Forslagsstillerne selv fremhævede, at der her er Tale om et Paabud til Kommunerne. Man vil tvinge samtlige Landets Kommuner til at indføre Skolebospisning, uanset om der er Trang til det eller ej. Den Statistik, som det ærede Medlem henviste til fra Samlingen 1899, opviste jo mange Kommuner, hvor der slet ingen Børn er, som man mente trængte til at deltage i en saadan Bospisning, og desuagtet vil Lovforslaget her paabyrde ogsaa disse Kommuner at indføre Skolebospisning. Jeg tror, at hvis man nu indførte en saadan Tvangsforanstaltning ved Lov, vilde den virke meget skadeligt for det Formaal, som man i Virkeligheden vil fremme, fordi det mange Steder vil vække en Harm, som vil gøre Sagen i og for sig Skade. De Kommuner, hvor der ikke er Trang til noget saadant, ville jo føle sig meget brøstholdne og blive harmfulde over at skulle indføre en Skolebospisning, der vilde koste Kommunerne mange Penge, adskillige Tusinde Kroner, ligesom ogsaa den Befolkning, der vidste, at der ikke var Trang til det i deres Kommune, vilde føle sig misfornøjede med, at deres Børn skulde deltage i en Skolebospisning.

Jeg tror ikke, man skal gaa Tvangsvejen, saaledes som det er foreslaaet her, men derimod tror jeg nok, man skal gøre noget paa dette Omraade, hvad Folketinget jo ogsaa viste, at det vilde gøre, da Sagen sidst var til Forhandling her, idet Folketinget vedtog et Lovforslag, som blev sendt op til det andet Ting. Deroppe blev Lovforslaget ikke fremmet, det blev i det Udvalg, som behandlede det, indstillet til Forkastelse. Jeg tror nok, man bør gøre

noget, og det, jeg mener, man bør gøre, er at imødekomme de Bestræbelser, der allerede ere til Stede i denne Sag. Paa flere Steder have Kommunalbestyrelserne jo givet Understøttelse til private Foreninger, der tage sig af Skolebospisning, og desuden er der flere Købstæder, hvor kvindelig Husgerning er indført, og hvor der finder Bospisning Sted. Begge disse to Bestræbelser tror jeg, man skal se at fremme og imødekomme. Alle Vegne, hvor der er indført Husgerning som Skolefag, og hvor der altsaa er Skolekøkkener og uddeles Mad til Børnene gennem disse Skolekøkkener, maa Kommunalbestyrelsen have Ret til at give fattige Børn Maden, uden at dette skal regnes disses Forsørgere til Last som Fattigforsørgelse. Lovgivningen giver ikke klar Tilladelse til det nu. Jeg mener, at Lovgivningen paa dette Punkt bør ændres saaledes, at alle og enhver kunne vide, at naar fattige Børn i et Skolekøkken deltage i Bospisningen uden Vederlag, ere deres Forsørgere ikke derfor hjemfaldne til Fattigvæsenet. Det er den ene Side.

Den anden Side af Sagen, at Kommunerne kunne understøtte private Foreninger, som tage sig af Skolebospisning, bør man ogsaa imødekomme ved at give Kommunerne saa fri Løjlighed som mulig til at yde saadan Støtte. I Købstæderne og i Kjøbenhavn kunne de gøre det; paa Landet kunne de kun gøre det, naar de ere saa heldige at faa Amtsraadets Samtykke dertil. Jeg mener, at her bør man stille Landkommunerne endnu friere, saa at man sagde til dem: I maa støtte private Foreninger saa meget, som I selv have Lyst til, og i det Omfang, de private Foreninger selv deltage deri, altsaa I maa yde en ligesaa stor Støtte.

Jeg har allerede, forinden dette Lovforslag fremkom, overvejet om jeg ikke burde foranledige et saadant Forslag fremsat for Rigsdagen. Forslaget er allerede saa vidt fremmet, at jeg haaber, at det snart kan komme til Statsraadet, og kan jeg da faa Hans Majestæt Kongens Sanktion dertil, haaber jeg at kunne forelægge et saadant Lovforslag for det høje Ting, og jeg haaber da, at Tinget vil slutte sig dertil, for at man kan faa et Resultat frem, som kan fremme denne Sag. Tvangsforanstaltninger, et Tvangsbud, som her foreslaaet, tror jeg i Virkeligheden vilde skade Sagen, idet de vilde ødelægge den Sympati for denne Sag, som allerede findes hos mange trindt omkring i Landet.